

Súd: Okresný súd Ružomberok
Spisová značka: 2C/162/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5912210150
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 07. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Branislav Klukoš
ECLI: ECLI:SK:OSRK:2014:5912210150.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Ružomberok samosudcom JUDr. Branislavom Klukošom v právnej veci žalobcu: mjr. G. W. D., nar.XX.X.XXXX, zomr.XX.X.XXXX, právni nástupcovia po žalobcovi v 1.rade: G. D., nar.XX.X.XXXX, bytom K. XXXX/XX, R. - D., v 2.rade: G. W. D., nar.XX.X.XXXX, bytom Q. N. XXX/X, A., zároveň aj právny zástupca pôvodného žalobcu a v 3.rade: MUDr. A. D., nar.XX.XX.XXXX, bytom Q. N. XXX/X, A., proti žalovanému: Ústav na výkon trestu odňatia slobody, so sídlom Dončova 6, Ružomberok, v konaní o zaplatenie 585,- eur s prísl., takto

rozhodol:

Súd žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietá.

Žalovanému sa náhrada trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Žalobou doručenu tunajšiemu súdu dňa 14.4.2010 si pôvodný žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu uplatnil voči žalovanému právo na zaplatenie sumy 585,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne z uvedenej dlžnej sumy od 15.4.2009 až do zaplatenia a náhradu trov konania.

Žalobca žalobu po skutkovej stránke odôvodnil tým, že dňa 7.4.2008 bol žalobcovi, ktorý bol zaradený v stálej štátnej službe vo funkcii vedúci oddelenia logistiky a zamestnávania u žalovaného doručený personálny rozkaz riaditeľa Ústavu na výkon väzby a Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Ružomberok č. 41, ktorým bol podľa § 46 ods. 1 písm. a) Zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov od 7.4.2008 od 12:00 hod. dočasne pozbavený výkonu štátnej služby. Dňa 16.6.2008 bolo žalobcovi doručené rozhodnutie žalovaného č. GR ZVJS-3-6-2/14-2008 zo dňa 11.6.2008, ktorým zamietol odvolanie žalobcu ako účastníka konania a potvrdil rozhodnutie - personálny rozkaz riaditeľa Ústavu na výkon väzby a Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Ružomberok č. 41/2008 zo dňa 7.4.2008 o dočasnom pozbavení výkonu štátnej služby. Proti tomuto rozhodnutiu, ako aj proti personálnemu rozkazu riaditeľa ústavu č. 41/2008, ktoré mu predchádzalo podal žalobca v zákonnej dvojmesačnej lehote žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia v rámci správneho súdnictva, pričom táto žaloba bola prejednaná a rozhodnutá Krajským súdom v Bratislave pod č. 3S 137/2008-29, pričom rozsudkom zo dňa 26.1.2010 bolo dané žalobcovi plne za pravdu a napadnuté rozhodnutie bolo zrušené ako nezákonné a nepreskúmateľné. Dňa 14.4.2008 žalobca požiadal zástupcu riaditeľa žalovaného pre veci ekonomické pplk. Ing. E. G. o umožnenie vstupu do svojej kancelárie, aby si odtiaľ zobral peňaženku s finančnou hotovosťou 17.000,- Sk. Peňaženka ostala v písacom stole od 7.4.2008, kedy bolo žalobcovi oznámené rozhodnutie riaditeľa žalovaného o dočasnom pozbavení výkonu štátnej služby a bol mu zakázaný ďalší pobyt, ako aj vstup do ústavu a to až do odvolania. Rozhodnutie bolo doručené žalobcovi v jedálni na obede,

odkiaľ bol za doprovodu pplk. Ing. E. G. vyvedený z ústavu, pričom z kancelárie si zobral len vetrovku a aktovku. Keď sa žalobca dozvedel, že peňaženka sa v stole nenachádza, oznámil to pplk. Ing. E. G. a následne podal písomný podnet na prešetrenie tejto skutočnosti, nakoľko sa peňaženka s hotovosťou nenašla, podal žalobca trestné oznámenie pre prečin krádeže, pričom vo veci bolo vykonané vyšetrovanie, avšak páchatel skutku zistený nebol. Žalovaný sa dopustil hrubého nezákonného postupu, a to hneď niekoľko krát. Jednak nezákonne rozhodol o dočasnom pozbavení výkonu štátnej služby, čo právoplatne konštatoval aj Krajský súd v Bratislave vo svojom rozsudku sp. zn. 3S 137/2008-29. Žalovaný šikanóznym spôsobom trval na výkone svojho rozhodnutia, keď žalobcovi nebolo umožnené zobrať si všetky svoje osobné veci z kancelárie a zabezpečiť si svoje osobné veci v kancelárii tak, aby nemohlo dôjsť k ich strate, odcudzeniu alebo zničeniu. Žalovaný nevykonal žiadne opatrenie, aby nemohlo dôjsť k strate, odcudzeniu alebo zničeniu osobných vecí žalobcu z jeho kancelárie, pričom súpis vecí z kancelárie bol vykonaný až dňa 16.4.2008. Do toho času mali neobmedzený prístup do kancelárie žalobcu kpt. G. T., brat riaditeľa ústavu, ktorý bol so žalobcom v spoločnej kancelárii, ako aj všetky osoby, ktorým to menovaný vedome, či nevedome, úmyselne, či neúmyselne či z nedbanlivosti umožnil. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti žalovaný zodpovedá za vzniknutú škodu, nakoľko ku vzniku škody došlo v čase trvania služobného pomeru medzi účastníkmi, a to pri výkone štátnej služby, na vec sa vzťahuje Zákon ač. 73/1998 Z. z.. Žalovaný zodpovedá podľa § 173 ods. 1, 2 a § 185 ods. 1, 2, 3 Zákona č. 73/1998 Z. z.. Žalobca si zároveň uplatnil aj úrok z omeškania od 15.4.2008 zo sumy 564,30,- eur do zaplatenia, nakoľko sa žalovaný dostal s peňažným plnením do omeškania.

Okresný súd Ružomberok vydal v uvedenej veci dňa 5.10.2010 pod sp. zn. 8Ro/105/2010 platobný rozkaz, ktorým v plnom rozsahu vyhovel žalobe žalobcu, avšak proti uvedenému platobnému rozkazu podal žalovaný riadne a včas odpor s odôvodnením, v dôsledku čoho došlo v celom rozsahu k zrušeniu platobného rozkazu a vo veci bolo nariadené pojednávanie.

Žalovaný v odôvodnení odporu proti platobnému rozkazu uviedol, že dôrazne namieta proti tvrdeniu žalobcu, že mu nebolo umožnené dňa 7.4.2008 po oznámení rozhodnutia riaditeľa ústavu o dočasnom pozbavení výkonu štátnej služby v sprievode pplk. Ing. E. G. vziať si všetky osobné veci z kancelárie, naopak mal dostatok času, aby si z kancelárie zobral všetky svoje osobné veci, ktoré nesúviseli s jeho prešetrovanou činnosťou v ústave, teda aj peňaženku s osobnými dokladmi a finančné prostriedky. Je ťažko pochopiteľné, že žalobcovi nechýbala peňaženka s dokladmi celých 7 dní. Žalovaný v odpore ďalej uviedol, že úrad nie je zodpovedný za spôsobenú škodu na veciach, ktoré mal žalobca na pracovisku odložené, nakoľko žalobca, ako vedúci oddelenia mal od služobného úradu v kancelárii uzamykateľné a pečatiteľné skrine, ktoré slúžili na uloženie cenných vecí. V prípade potreby mohol použiť aj uzamykateľné skrinky na hlavnom vchode do ústavu, ktoré sú pod priamym dozorom slúžiacich príslušníkov alebo požiadať nadriadeného o odloženie cenných vecí v trezore. Ani jednu z uvedených možností žalobca nevyužil, čo evokuje myšlienku, že žiadne peniaze do ústavu nepriniesol. Úrad teda nemôže niesť zodpovednosť za to, že žalobca si nesplnil svoju povinnosť a nepožiadal o uloženie peňaženky s finančnou hotovosťou na určené miesto. Žalovaný na záver odôvodnenia odporu uviedol, že je otáznave, či mal žalobca uvedený obnos v ten deň v ústave, nakoľko túto okolnosť nevie žalobca hodnoverným spôsobom preukázať. Vzhľadom na uvedené skutočnosti teda nemohlo dôjsť ku krádeži vecí, ktorá dokázateľne v tom čase v ústave neexistovala. Konanie žalobcu a jeho žaloba a výklad skutočnosti je prejavom pomsty konkrétnym osobám za dočasné pozbavenie výkonu štátnej služby v súvislosti s jeho prešetrovaním pre podozrenie s porušovania služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom.

Okresný súd Ružomberok rozsudkom sp.zn. 2C/131/2010-52 zo dňa 29.11.2010 žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol, pričom žalovanému návrhu trov konania nepriznal. Proti uvedenému rozsudku podal pôvodný žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie, na základe ktorého Krajský súd v Žiline rozsudkom sp.zn. 10Co/92/2011-85 zo dňa 31.3.2011 rozsudok Okresného súdu Ružomberok potvrdil, pričom odporcovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

Pôvodný žalobca podal prostredníctvom svojho právneho zástupcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline sp.zn. 10Co/92/2011 zo dňa 31.3.2011, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Ružomberok sp.zn. 2C/131/2010 zo dňa 29.11.2010 dovolanie, nakoľko mu bola postupom odvolacieho súdu odňatá možnosť konať pred súdom, čím bol daný dovolací dôvod podľa § 237 písm. f/ OSP. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp.zn. 6Cdo/215/2011-131 zo dňa 28.11.2012 rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 10Co/92/2011 zo dňa 31.3.2011 a rozsudok Okresného súdu Ružomberok

sp.zn. 2C/131/2010 zo dňa 29.11.2010 zrušil a vec vrátil Okresnému súdu Ružomberok na ďalšie konanie. Z odôvodnenia uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplynulo, že pokiaľ Okresný súd Ružomberok nariadil pojednávanie na deň 29.11.2010, na ktorý riadne predvolal žalobcu aj jeho právneho zástupcu, pričom zástupca žalobcu požiadal o ospravedlnenie svojej neúčasti na pojednávaní a o odročenie pojednávania dve hodiny pred začatím pojednávania (pričom v dôsledku chybného postupu pracovníkov súdu sa žiadosť dostala k veci prejednávacemu sudcovi až po skončení pojednávania) a odvolací súd nezjednal vo veci nápravu, okresný i krajský súd zasiahli do základného práva žalobcu, aby sa aj jeho vec verejne prerokovala v jeho prítomnosti, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým dôkazom a týmto postupom bola žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm f/ OSP. Táto vada zakladá jednak prípustnosť dovolania a je tiež dôvodom, pre ktorý dovolací súd musí napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou nemôže byť vecne správne.

Po zrušení rozsudkov Okresného súdu Ružomberok a Krajského súdu v Žiline Najvyšším súdom Slovenskej republiky Okresný súd Ružomberok nariadil pojednávanie na deň 28.1.2013, pričom právny zástupca žalobcu súdu oznámil, že žalobca dňa 23.9.2012 zomrel. Vzhľadom na uvedenú skutočnosť Okresný súd Ružomberok uznesením sp.zn. 2C/162/2012-170 zo dňa 13.5.2013 konanie prerušil až do právoplatného skončenia dedičského konania po žalobcovi, ktoré bolo vedené na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp.zn. 4D/360/2012. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňom 15.6.2013. Okresný súd Ružomberok uznesením sp.zn. 2C/162/2012-204 zo dňa 20.2.2014 v konaní pokračoval, nakoľko dedičské konanie po pôvodnom žalobcovi bolo skončené uznesením Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp.zn. 4D/360/2012. Predmetné uznesenia nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňom 18.4.2014.

Právna nástupkyňa žalobcu v 1.rade vo svojej výpovedi na pojednávaní uviedla, že to, čo urobil bývalý zamestnávateľ jej nebohému mužovi, sa nedá odčiniť. Aj keď mu vyplatili všetky peniaze a náležitosti, to, čo mu urobili, spôsobilo oslabenie jeho imunity a následne jeho smrť. Žiadne peniaze jej muža už nevrátia a dodnes sa z toho nevie spamätať a nikdy sa s tým nevyrovná.

Právny nástupca žalobcu v 2.rade a zároveň aj právny zástupca pôvodného žalobcu vo svojej výpovedi na pojednávaní uviedol, že dňa 7.4.2008 bol v telefonickom kontakte so svojím otcom, ktorý mu do telefónu povedal, že prišla kontrola z generálneho riaditeľstva Zboru väzenskej a justičnej stráže z Bratislavy, pričom mu povedal, že kontrola sa tvárila veľmi divne, nakoľko, keď sa ich opýtal, prečo prišli, nič mu nepovedali. Následne bol zavolaný k riaditeľovi, aby si zobral dovolenku, nakoľko na jeho oddelení bude kontrola. Otec si dovolenku zobrat nechcel, nakoľko nevidel dôvod na čerpanie dovolenky. Okolo jedenástej mu otec znova volal a povedal mu, že o 13.00 hod., keď bol na obede, vošli do jedálne, kde mu doručili personálny rozkaz, na základe ktorého bol dočasne postavený mimo službu. Následne bol vyvedený z jedálne do svojej kancelárie a počas toho, ako bol v kancelárii, bol ihneď súrený, aby si zobral všetky svoje veci, nakoľko riaditeľ pozerá do kamery a aby nerobil problémy a ihneď opustil ústav. Potom mu otec neskôr volal a povedal mu, že má vo svojej kancelárii peniaze v peňaženke, nakoľko si objednal gumy a disky a čo s tým ide robiť. On mu na to povedal, že sa nič nedeje, že počká dva-tri dni, je to predsa uzamknuté. Otec mu potom dňa 9.4.2008 alebo neskôr oznámil, že mu povedali, že kontrola mu chce klásť otázky. Neoznámili mu však, čoho sa to má týkať, a preto mu navrhol, že nech počká, že pôjde do ústavu s ním. V ten deň prišiel do Ružomberka až okolo 14.45 hod. kvôli dopravnej zápche, a preto keď prišli na vstupnú bránu do ústavu, tam im povedali, že už tam nikto nie je a nič sa toho dňa neuskutočnilo. Následne bol otec dňa 14.4.2008 zavolaný do ústavu a povedal mu, že keď vošiel do kancelárie, išiel do šuflíka, kde mal peňaženku s peniazmi a táto sa tam nenachádzala. Dodal, že otec bol vo finančných záležitostiach pedant a dával si pozor, nikdy nenosil v peňaženke väčší obnos, nakoľko pracoval vo väznici a poznal z rozprávania odsúdených, najmä vreckárov, že sa peniaze môžu rýchlo odcudzit', čiže na toto si dával veľký pozor. Pokiaľ ide o otvorenie skríň, tieto boli otvorené bez jeho prítomnosti, bol tam nájdený nejaký alkohol, pričom otec povedal, že ten alkohol nie je jeho. Neskôr sa ukázalo, že alkohol nebol jeho a bol zbavený aj obvinení, že mal donášať nejaké veci, ktoré nepatria do ústavu. Ďalej uviedol, že otec bol nemilo prekvapený, ako bolo voči nemu nezákonne postupované, čo vlastne bolo potvrdené aj rozsudkom Krajského súdu v Bratislave. Jeho kolegovia sa k tomu stavali alibisticky a v podstate neskôr otec zistil, že celá kontrola bola zameraná proti nemu a chceli, aby odišiel z ústavu. K vyjadreniu odporcu v odpore uviedol, že otec počas výkonu svojej služby zbytočne nenosil osobné veci, mal len bežné veci, ktoré mal uložené v písacom stole a na konci služby si ich zobral. V čase doručenia personálneho rozkazu v jedálni mal pri sebe iba mobil. Skrinky, ktoré sú odfotené

vo vyšetrovacom spise, tieto sa používali na služobné veci a nie na odkladanie osobných vecí, pričom iné skrinky v kancelárii neboli. Pokiaľ odporca v odpore namietal aj túto skutočnosť, že otec si mohol veci odložiť i do trezoru, žiadny trezor sa pre príslušníkov v ústave nenachádza, je tam trezor, ktorý sa používa na odkladanie cenných vecí pre odsúdených a nie pre príslušníkov. Trezor má riaditeľ ústavu, avšak nikdy nebola v ústave taká prax, že by si do jeho trezora ukladali veci príslušníci ústavu. Uviedol, že ku škode žalobcu preukázateľne došlo, žalovaný porušil právnu povinnosť, keď neumožnil žalobcovi, teda ich otcovi, aby si mohol zobrať svoje osobné veci so sebou. Celé konanie, keď bol otec vyvedený z ústavu, bolo nekorektné, nesprávali sa k nemu ako sa patrí. Keď ho vyvádzali z ústavu, nespísali žiadny úradný záznam, aké veci sa nachádzali v jeho kancelárii, či už súkromné alebo služobné, čo je takisto hrubým porušením povinností žalovaného. Žalovaný tým, že nezabezpečil kanceláriu tak, aby nedošlo ku škode, pričom ku škode došlo, porušil právnu povinnosť a keďže škodu nechcel nahradiť dobrovoľne, bola podaná žaloba.

Právny nástupca žalobcu v 3.rade vo svojej výpovedi na pojednávaní uviedol, že otec mu rozprával o tom, čo sa stalo. Počas tých udalostí v roku 2008 bol vo veľkom strese, on v tom čase pracoval v Prahe v Českej republike, domov chodil raz za mesiac, avšak otec mu spätne hovoril o tom, že bol v práci a bol obvinený, že mu bol podstrčený alkohol a že mu robote zmizla peňaženka s peniazmi. Uviedol, že si už presne nepamätá časové udalosti, ale otec mu o všetkom povedal.

Poverený zamestnanec žalovaného na pojednávaní sa v celom rozsahu pridržiaval a poukázal na svoje doterajšie prednesy a vyjadrenia, pričom mal za to, že nie je daný nárok právnych nástupcov žalobcu na zaplatenie danej sumy, nakoľko nebolo v konaní unesené dôkazné bremeno. Poukázal na rozsudky, ktoré boli vydané v tomto konaní a s ktorými sa stotožnil a odkázal na ich obsah. Na otázky uviedol, že v Ústave na výkon trestu odňatia slobody v Ružomberku existuje vnútorný predpis, ktorý upravuje manipuláciu a nakladanie s osobnými vecami príslušníkov ako aj predpis, ktorý upravuje postup pri postavení príslušníka mimo služby. Nevedel uviesť, prečo nebol vykonaný úradný záznam v čase, keď bol pôvodný žalobca vyvádzaný z ústavu. Uviedol, že kancelária, v ktorej mal žalobca odložené osobné veci, zabezpečená bola.

V rámci dokazovania sa súd opätovne oboznámil s obsahom listín založených v spise, ako aj s obsahom pripojeného vyšetrovacieho spisu Okresného riaditeľstva Policajného zboru Ružomberok sp.zn. ČVS: ORP-193/JP-RK-2008, pričom vzhľadom ku skutočnosti, že rozsudok Okresného súdu Ružomberok ako aj rozsudok Krajského súdu v Žiline boli zrušené na základe uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky iba pre procesnú vadu, súd po vykonanom dokazovaní dospel k rovnakým právnym záverom ako dospel v rozsudku zo dňa 29.11.2010.

Podľa § 489 Občianskeho zákonníka, záväzky vznikajú z právnych úkonov, najmä zo zmlúv, ako aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia alebo z iných skutočností uvedených v zákone.

Podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

Podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).

Podľa § 173 ods. 1 Zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície, ak bola policajtovi pri výkone štátnej služby alebo v priamej súvislosti s ním spôsobená škoda porušením právnej povinnosti, zodpovedá za ňu služobný úrad.

Podľa § 173 ods. 2 Zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície, služobný úrad zodpovedá policajtovi tiež za škodu, ktorú mu spôsobil nadriadený porušením právnej povinnosti v rámci plnenia služobných úloh.

Podľa § 185 ods. 1 Zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície,

služobný úrad zodpovedá za škodu na veciach, ktoré na jeho pracoviskách policajnt odložil pri výkone štátnej služby alebo v priamej súvislosti s ním na mieste na to určenom, a ak nie je také miesto určené, na mieste, kde sa obvykle odkladajú.

Podľa § 185 ods. 2 Zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície, za veci, ktoré policajnt obvykle do služby nenesú a ktoré nadriadený neprevzal do osobitnej úschovy, zodpovedá služobný úrad len do sumy 663, 87 eura. Ak škodu na týchto veciach spôsobil iný policajnt alebo zamestnanec služobného úradu alebo ak nadriadený tieto veci prevzal do úschovy, uhrádza služobný úrad škodu bez obmedzenia.

Podľa § 185 ods. 3 Zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície, nárok na náhradu škody zanikne, ak ju policajnt neohlásil nadriadenému bezodkladne najneskôr do 30 dní odo dňa, keď sa o škode dozvedel.

Na základe vykonaného dokazovania, po oboznámení sa s listinnými dôkazmi mal súd za preukázané, že žaloba žalobcu je v celom rozsahu nedôvodná. Podanou žalobou si žalobca uplatnil voči žalovanému nárok na náhradu ukradnutej finančnej hotovosti vo výške 564,30,- eur (17.000,- Sk) a nárok na náhradu za hodnotu peňaženky vo výške 20,70,- eur. Svoj nárok odôvodnil z tej skutočnosti, že bol zaradený v stálej štátnej službe vo funkcii vedúceho oddelenia logistiky a zamestnávania v Ústave na výkon väzby a v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Ružomberku, pričom mu bol doručený dňa 7.4.2008 personálny rozkaz riaditeľa tohto ústavu, ktorým bol podľa § 46 ods. 1 písm. a) Zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov od 7.4.2008 od 12:00 hod. dočasne pozbavený výkonu štátnej služby, pričom mu nebolo umožnené v tento deň, aby si zobral zo svojej kancelárie všetky svoje osobné veci, medzi nimi aj peňaženku s finančnou hotovosťou vo výške 17.000,- Sk, nakoľko mu bolo umožnené z kancelárie zobrať si len vetrovku a aktovku a za doprovodu ďalšieho kolegu ppk. Ing. E. G. bol vyvedený z ústavu. Žalobca v žalobe poukázal, že podal žalobu na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ako aj Generálneho riaditeľstva Zboru väzenskej a justičnej stráže zo dňa 11.6.2008, pričom na základe rozsudku Krajského súdu v Bratislave tieto rozhodnutia boli zrušené a vec bola vrátená žalovanému na ďalšie konanie. Žalobca teda tvrdil, že žalovaný sa dopustil hrubého nezákonného postupu, a na základe týchto skutočností nevykonal opatrenia, aby nedošlo k strate, odcudzeniu alebo zničeniu jeho osobných vecí z jeho kancelárie, ktorých súpis bol vykonaný až dňa 16.4.2008. Na základe vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno a súdu riadne a hodnoverným spôsobom nepreukázal, že mal vo svojej kancelárii v stole odloženú peňaženku, v ktorej sa mala nachádzať peňažná suma vo výške 564,30,- eur (17.000,- Sk). Ohľadom tejto skutočnosti nepredložil žalobca súdu žiadny dôkaz, táto skutočnosť zostala len v rovine tvrdení zo strany žalobcu. Teda skutočnosť, že žalovaný sa dopustil nezákonného konania jeho rozkazom zo dňa 7.4.2008, ktorým bol dočasne pozbavený výkonu štátnej služby od 7.1.2008 od 12:00 hod. sama o sebe neznamená tú skutočnosť, že žalovaný zodpovedá za stratu peňaženky žalobcu s uvedenou finančnou hotovosťou. Bolo na žalobcovi, aby súdu riadne a hodnoverným spôsobom preukázal, že v skutočnosti mal v uvedený deň vo svojom stolíku peňaženku s vyššie uvedenou finančnou sumou. Toto však žalobca v konaní nepreukázal. Naopak z dôkazov, ktoré predložil žalovaný mal za preukázané, a to najmä z úradného záznamu Generálneho riaditeľstva Zboru väzenskej a justičnej stráže - inšpekcia Generálneho riaditeľstva Zboru väzenskej a justičnej stráže, že dňa 9.4.2008 sa žalobca na príkaz riaditeľa Ústavu na výkon väzby a Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Ružomberok dostavil o 07:30 hod. do tohto ústavu, pričom riaditeľ menovanému nariadil, aby sa do 13:00 hod. toho dňa písomne vyjadril k siedmim otázkam predloženým kontrolnou skupinou inšpekcie Generálneho riaditeľstva Zboru väzenskej a justičnej stráže. Žalobca príkaz do uvedenej doby nespĺnil, nevyjadril sa k položeným otázkam ani sa do ústavu nedostavil. Keď ho o 12:30 hod. kontaktoval zástupca riaditeľa pre veci ekonomické žalobca uviedol, že sa do ústavu dostaví len so svojim advokátom, čo však ani do 13:35 hod. toho dňa nespĺnil. Z uvedeného úradného záznamu mal teda súd za dostatočne preukázané, že žalobca sa už mohol dňa 9.4.2008 (t. j. dva dni potom, čo mu bol doručený rozkaz riaditeľa ústavu) dostaviť do tohto ústavu a zobrať si zo svojej kancelárie svoje osobné veci, napriek tejto možnosti tak neurobil. Zo záznamov z vykonanej kontroly zo dňa 14.4.2008 a 16.4.2008 v Ústave na výkon väzby a v Ústave na výkon trestu odňatia slobody - komisie, ktorú zriadil riaditeľ tohto ústavu mal súd za preukázané, že žalobca sa dostavil do Ústavu na väzby a v

Ústave na výkon trestu odňatia slobody až dňa 14.4.2008, pričom v tento deň tejto komisii oznámil po príchode do svojej kancelárie a po prezretí si svojich vecí v písacom stole, že v hornej zásuvke stola mal uloženú peňaženku s obnosom na nákup pneumatík vo výške 17.000,- Sk, ktorú nemohol nájsť. Po tomto zistení zástupca riaditeľa pre veci ekonomické vyzval žalobcu, aby otvoril zapečatené skrine, pričom na túto výzvu reagoval žalobca tak, že uviedol, že nemá kľúče od skriniek u seba a že príde až na druhý deň s kľúčmi a umožní komisii vykonať kontrolu obsahu skriniek. Do ústavu sa dostavil až dňa 16.4.2008. V tento deň odomkol aj zapečatené skrinky, pričom komisia prezrela obsah skriniek a popísala obsah jednotlivých skriniek a tieto nafotila. Konanie žalobcu teda nasvedčuje tej skutočnosti, že hoci mal žalobca už dňa 9.4.2008 možnosť zobrať si svoje osobné veci, túto možnosť nevyužil, čím došlo aj k značnému oslabeniu dôveryhodnosti jeho tvrdenia, že mal mať v hornej zásuvke svojho stola peňaženku s finančnou hotovosťou vo výške 17.000,- Sk.

Vykonaným dokazovaním mal súd ďalej za preukázané, že aj keď služobný úrad porušil svoje povinnosti, porušením týchto povinností nebola spôsobená žalobcovi škoda, nakoľko žalobca hodnoverne súdu nepreukázal, že by mal v uvedenej peňaženke vo svojom stole finančnú hotovosť vo výške 17.000,- Sk. I keď Krajský súd v Bratislave na základe svojho rozsudku sp. zn. 3S/131/2008-29 zo dňa 26.1.2010 konštatoval nezákonnosť rozhodnutí riaditeľa Ústavu na výkon väzby a Ústavu na výkon trestu odňatia slobody v Ružomberku ako aj Generálneho riaditeľstva Zboru väzenskej a justičnej stráže, táto nezákonnosť nespôsobila škodu. Naopak žalovaný v konaní preukázal, že u neho existovalo miesto, kde si mohol žalobca uložiť svoje veci, a to uzamykateľné miesto, čo vyplýva, aj zo záznamov z vykonanej kontroly zo dňa 14.4.2008 a 16.4.2008, t. j. že samotný žalobca mal vo svojej kancelárii uzamykateľné skrine, ktoré sa dali zapečatiť, tým, že žalobca si nesplnil svoju povinnosť a cenné veci si neodložil na svoje miesto, ktoré bolo na to určené, nemôže sa dovolávať náhrady škody voči žalovanému. Žalovaný v konaní tiež preukázal, že okrem tohto miesta si žalobca mohol odložiť aj svoje veci na inom mieste, a teda súdu preukázal, že nedošlo z jeho strany k porušeniu povinnosti, ktoré mu ukladá Zákon č. 73/1998 Z. z..

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti mal súd teda jednoznačne za preukázané, že žaloba žalobcu je nedôvodná. Táto skutočnosť vyplynula z vykonaných dôkazov, pričom je zarážajúce, že žalobca ohlásil stratu peňaženky až 7 dní po tom, čo mu bol doručený rozkaz riaditeľa Ústavu na výkon trestu odňatia slobody v Ružomberku zo dňa 7.4.2008 o dočasnom pozbavení výkonu štátnej služby, teda žalobcovi 7 dní nechýbali osobné doklady a uvedená finančná suma, ktorá skutočnosť do značnej miery oslabuje aj tvrdenia žalobcu.

Vzhľadom na vyššie uvedenú skutočnosť preto súd zamietol aj návrh právneho nástupcu žalobcu v 2.rade, aby súd zabezpečil do spisu vnútorné predpisy žalovaného, ktoré upravujú zaobchádzanie príslušníkov s osobnými vecami počas služby ako aj zaobchádzanie a postupy v prípade, keď je príslušník zboru väzenskej a justičnej stráže postavený mimo službu.

Súd opätovne opakuje a zdôrazňuje, že hoci mal žalobca už dňa 9.4.2008 možnosť zobrať si svoje osobné veci, túto možnosť nevyužil, a teda došlo jednoznačne k značnému oslabeniu dôveryhodnosti jeho tvrdenia, že mal mať v hornej zásuvke svojho stola peňaženku s finančnou hotovosťou vo výške 17.000,- Sk. Táto skutočnosť v spojení so skutočnosťou, že u žalovaného existovalo miesto, kde si mohol žalobca uložiť svoje veci, a to uzamykateľné miesto, čo vyplýva aj zo záznamu z vykonanej kontroly, jednoznačne potvrdzuje, že aj keby žalovaný porušil akékoľvek predpisy, táto skutočnosť nemala za následok, že vznikla žalobcovi škoda, nakoľko žalobca hodnoverne nepreukázal, že mal v zásuvke svojho stola peňaženku s finančnou hotovosťou vo výške 17.000,- Sk. Navyše aj samotný právny nástupca žalobcu v 2.rade a zároveň aj jeho právny zástupca vo svojej výpovedi na pojednávaní uviedol, že jeho otec bol pedant a nikdy nenosil v peňaženke väčší obnos. Toto jeho tvrdenie je teda v príkrom rozpore s tým, že žalobca mal mať v peňaženke finančnú hotovosť vo výške 17.000,- Sk. Ak bol teda žalobca podľa tvrdení jeho pôvodného právneho zástupcu a jeho právneho nástupcu pedant, mal urobiť všetky opatrenia na to, aby zabezpečil svoju peňaženku s finančnou hotovosťou už pri príchode do zamestnania. S poukazom na túto skutočnosť súd preto nevyhovel návrhu právneho nástupcu žalobcu v 2.rade a nezabezpečil do spisu tieto listinné dôkazy, nakoľko s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti uvedené listinné dôkazy neboli pre rozhodnutie súdu potrebné. Žalobca teda neuniesol dôkazné bremeno a riadne a hodnoverne súdu nepreukázal, že mal v peňaženke finančnú hotovosť, pričom v konaní bolo tiež preukázané, že hoci mal možnosť odložiť si svoje osobné veci do

uzamykateľnej skrine, takto neurobil, a preto musí niesť následky svojho konania. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti súd preto opätovne žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol.

O trovách konania súd rozhodol s poukazom na ust. § 142 ods. 1 OSP tak, že žalovanému, ktorý mal vo veci plný úspech, nakoľko žaloba žalobcu bola v celom rozsahu zamietnutá, právo na náhradu trov konania nepriznal, nakoľko žalovaný si žiadne trovy konania neuplatnil.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou tunajšieho súdu na Krajský súd v Žiline.

Podľa § 205 ods. 1 OSP v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) - ktorému súdu je určené; kto ho robí; ktorej veci sa týka a čo sleduje; musí byť podpísané a datované; je potrebný počet rovnopisov a s prílohami, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné - ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy - uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa § 205 ods. 2 OSP odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,

b/ konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie veci,

c/ súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistené rozhodujúcich skutočností,

d/ súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e/ doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205 a/,f/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 205 ods. 3 OSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Podľa § 251 ods. 1 OSP ak povinný dobrovoľne nesplní čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona; ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.